

- uwzględnienie drugiego z podniesionych zarzutów prowadzącego do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w części i zmniejszenie wymiaru korekty o 267.746 EUR, a ewentualnie o 90.186 EUR z powodu błędu rachunkowego,
  - uwzględnienie trzeciego z podniesionych zarzutów prowadzącego do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w części i zmniejszenie wymiaru korekty o 76.369 EUR,
  - uwzględnienie czwartego z podniesionych zarzutów prowadzącego do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w części i zmniejszenie wymiaru korekty o 3.264.849 EUR.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji Komisji C (2006) 5103 z dnia 25 października 2006 r. zmniejszającej wymiar pomocy z Funduszu Spójności na rzecz pięciu projektów realizowanych na terytorium regionu autonomicznego Andaluzji, mianowicie:

- nr 2000.ES.16.C.PE.012 (planowane działania w zakresie zarządzania odpadami w regionie autonomicznym Andaluzji);
- nr 2000.ES.16.C.PE.066 (działania w zakresie uzdatniania i oczyszczania wód w dorzeczu Guadalquivir);
- nr 2000.ES.16.C.PE.004 (działania w zakresie uzdatniania i oczyszczania wód w dorzeczu Sur: etap I);
- nr 2001.ES.16.C.PE.025 (rozbudowa oczyszczalni RSU w regionie autonomicznym Andaluzji — 2001);
- nr 2000.ES.16.C.PE.0138 (planowane działania w zakresie zarządzania odpadami w regionie autonomicznym Andaluzji).

Sporną decyzją, której część zasadniczą stanowi analiza projektu 012, Komisja dokonała korekty w wysokości 4.745.284 EUR, na podstawie istotnych wątpliwości odnośnie dostatecznej kontroli kwalifikacji wydatków i przestrzegania norm w zakresie udzielania zamówień (w dwóch przypadkach bezpośrednio udzielanie zamówień, posługiwane się doświadczeniem jako kryterium udzielania zamówień oraz rzekome nieprawidłowości przy publikacji ogłoszeń o zamówieniach).

Na poparcie swych żądań państwo skarżące powołuje się na:

- naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i proporcjonalności w związku z kwalifikacją niektórych wydatków, z uwagi na fakt, iż sporna decyzja została wydana przed upływem odroczonego terminu na wycofanie wydatków niepodlegających kwalifikacji i zastąpienia ich wydatkami podlegającymi kwalifikacji;
- błędną interpretację art. 11 ust. 3 lit. b) i e) dyrektywy 92/50/EWG⁽¹⁾ w związku z rzekomymi nieprawidłowościami

dotyczącymi bezpośredniego udzielania zamówień na usługi; w ramach tego zarzutu strona skarżąca podnosi ewentualnie błąd rachunkowy;

- naruszenie dyrektywy dotyczącej zamówień publicznych w zakresie włączenia „kryterium doświadczenia” do kryteriów udzielania zamówień; w tym względzie strona skarżąca twierdzi, iż mimo że kryterium to nie zostało wyraźnie przewidziane w znajdujących zastosowanie przepisach, orzecznictwo wspólnotowe dopuszcza taką możliwość, i że posłużenie się tym kryterium nie stanowi ciężkiego i oczywistego naruszenia wspólnotowego porządku prawnego, a co najwyżej usprawiedliwiony błąd w stosowaniu prawa wynikający z braku jasności normy;
- brak ciężkiego i oczywistego uchybienia, a tym samym wystarczająco istotnego naruszenia prawa wspólnotowego w zakresie rzekomych nieprawidłowości wynikających z braku publikacji niektórych ogłoszeń o zamówieniach.

(¹) Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, z 24.7.1992. str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 stycznia 2007 r. — Belgia przeciwko Komisji

(Sprawa T-5/07)

(2007/C 56/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Belgii (przedstawiciele: L. Van den Broeck, pełnomocnik, J.-P. Buyle i C. Steyaert, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 października 2006 r. w zakresie, w jakim uznaje ona, że „dawne wierzytelności EFS” — spłacone przez Królestwo Belgii w dniu 21 grudnia 2004 r. dobrowolnie, lecz z zastrzeżeniami — nie uległy przedawnieniu;

- w konsekwencji orzeczenie, że wierzytelności te uległy przedawnieniu na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/95/WE i tym samym nakazanie Komisji Europejskiej zwrotu Królestwu Belgii kwoty 631 177,60 EUR wraz z odsetkami za zwłokę liczonymi od dnia 21 grudnia 2004 r. obliczonymi w oparciu o stopy bazowe EBC, powiększone o 3,5 pkt procentowego;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 października 2006 r. w zakresie, w jakim uznaje ona, że brak zapłaty dawnych spornych należności EFS powoduje naliczenie odsetek i w konsekwencji nakazanie Komisji Europejskiej zwrotu skarżącemu odsetek, które zapłacił on od spornych wierzytelności w wysokości 377 724,99 EUR wraz z odsetkami za zwłokę liczonymi od dnia 21 grudnia 2004 r. obliczonymi w oparciu o stopy procentowe EBC, powiększone o 3,5 pkt procentowego;
- w razie nieuwzględnienia żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 października 2006 r. w odniesieniu do kwoty żądanych odsetek. Orzeczenie tym samym, że wysokość odsetek zmieniała się w zależności od stóp procentowych stosowanych przez EBC do podstawowych operacji refinansowych publikowanych w Dzienniku Urzędowym i nakazanie tym samym Komisji zwrotu skarżącemu odsetek zapłaconych przezeń nienależnie w odniesieniu do spornych wierzytelności, powiększonych o odsetki za zwłokę liczone od dnia 21 grudnia 2004 r. obliczone w oparciu o stopy procentowe EBC, powiększone o 3,5 pkt procentowego;
- w każdym przypadku obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 18 października 2006 r. odmawiającej zwrotu skarżącemu kwoty uiszczonej przez niego tytułem spłaty dawnych wierzytelności Europejskiego Funduszu Socjalnego, której zwrotu domaga się on z powodu przedawnienia tych wierzytelności, a ewentualnie podnosi brak podstawy prawnej w odniesieniu do wymagalności odsetek.

W okresie pomiędzy 1987 i 1992 r. decyzjami wydanymi w oparciu o rozporządzenie nr 2950/83/EWG⁽¹⁾ oraz decyzję 83/673/EWG⁽²⁾, Komisja zażądała od skarżącego zwrotu kwot przyznanych tytułem pomocy różnym podmiotom belgijskim (promotorom), które nie zostały przez nie wykorzystane. Skarżący przekazał noty obciążające sporządzone przez Komisję promotorom, których dotyczyły. Niektórzy z nich dokonali zwrotów bezpośrednio Komisji, a inni rozpoczęli wymianę pism z Komisją w przedmiocie zasadności żądań zwrotu. Nowe wymiany pism rozpoczęły się z inicjatywy Komisji w 2002 r. W roku 2004 Komisja przystąpiła do potrącania kwot należnych z tytułu owych dawnych wierzytelności EFS (noty obciążające sporządzone między dniem 15 stycznia 1987 r. a dniem 31 grudnia 1991 r.) powiększonych o odsetki za zwłokę liczone od sporządzenia not obciążających skarżącego wierzytelnościami w

stosunku do Komisji w ramach zarządu funduszami EFS. Potrącenia oraz naliczone przez Komisję odsetki zostały przez skarżącego zakwestionowane z uzasadnieniem, iż należność jest przedawniona, oraz iż brak jest podstawy prawnej dla stosowania odsetek za zwłokę. Jednakże dla wstrzymania ewentualnego naliczania odsetek Królestwo Belgii dokonało wpłaty kwoty stanowiącej różnicę kwot należnych z tytułu niepotraconych wierzytelności EFS. Zaznaczyło ono jednocześnie, że nie rezygnuje z argumentów przedstawionych w swych pismach i że zastrzega sobie prawo domagania się zwrotu tych kwot w zależności od zasadności swych argumentów. Komisja odpowiedziała pismem z dnia 19 stycznia 2005 r., w którym wypowiedziała się w przedmiocie zarzutów podniesionych przez skarżącego. Pismo to stało się przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Królestwo Belgii do Sądu Pierwszej Instancji. Postanowieniem z dnia 2 maja 2006 r. Sąd Pierwszej Instancji odrzucił skargę jako niedopuszczalną z uzasadnieniem, że pismo to nie było aktem podlegającym zaskarżeniu w rozumieniu art. 230 WE.⁽³⁾

W dniu 29 czerwca 2006 r. skarżący przesłał do Komisji nowe pismo domagając się zwrotu kwoty — stanowiącej różnicę kwot należnych z tytułu niepotraconych wierzytelności EFS — wypłaconej w celu wstrzymania ewentualnego naliczania odsetek, opierając się na wcześniej podniesionych argumentach dotyczących przedawnienia wierzytelności oraz braku podstawy prawnej, jeżeli chodzi o wymagalność odsetek. Pismem z dnia 18 października 2006 r. Komisja odmówiła takiego zwrotu. Jest to akt zaskarżony w niniejszej skardze.

Na poparcie żądania głównego skarżący podnosi, że jedynym uregulowaniem europejskim, które globalnie reguluje odzyskiwanie przez Komisję kwot niewykorzystanych zgodnie z dotyczącymi ich przepisami prawa wspólnotowego jest rozporządzenie nr 2988/95/WE⁽⁴⁾. Według skarżącego art. 3 tego rozporządzenia, który przewiduje terminy przedawnienia roszczeń winien mieć w niniejszej sprawie zastosowanie. Podnosi ponadto, że jeżeli Sąd uzna, że nie może on skorzystać wobec Komisji z zarzutu przedawnienia, o którym mowa w art. 3 rozporządzenia nr 2988/95/WE, konieczne będzie odwołanie się do art. 2 ust. 4 tego rozporządzenia i zastosowanie belgijskiego prawa dotyczącego terminów przedawnienia dotyczących roszczeń „osobistych”.

Na poparcie żądań ewentualnych dotyczących nieprawidłowości podstawy prawnej, na której oparła się Komisja żądając od skarżącego odsetek za zwłokę, Królestwo Belgii podnosi, że Komisja popełniła błąd stosując art. 86 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2342/2002/WE ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia finansowego⁽⁵⁾. Skarżący twierdzi, że istnieje uregulowanie szczególne uchylające to rozporządzenie i że w oparciu o to szczególne uregulowanie Komisja mogła dla ustalenia ewentualnych odsetek oprzeć się tylko na uregulowaniach dotyczących funkcjonowania EFS, istniejących w czasie powstania wierzytelności, których spłaty domaga się Komisja. W tej kwestii skarżący podnosi, że Komisja mogła domagać się odsetek tylko pod warunkiem, że były one przewidziane, co według niego nie miało w tym czasie miejsca.

W razie nieuwzględnienia żądania ewentualnego skarżącego podnosi, że wbrew temu, co zadecydowała Komisja, stopa odsetek, których się ona domaga była zmienna. W konsekwencji wnosi o zasądzenie od Komisji nadpłaconych odsetek od spornych wierzytelności.

- (¹) Rozporządzenie Rady EWG nr 2950/83 z dnia 17 października 1983 r. w sprawie wykonania decyzji 83/516/EWG w sprawie zadań Europejskiego Funduszu Socjalnego, Dz.U. L 289, str. 1.
- (²) Decyzja Komisji z dnia 22 grudnia 1983 r. w sprawie zarządzania Europejskim Funduszem Socjalnym (EFS), Dz.U. L 377, str. 1.
- (³) Postanowienie Trybunału z dnia 2 maja 2006 r. w sprawie T-134/05, dotychczas nieopublikowane w Zbiorze.
- (⁴) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) z dnia 18 grudnia 1995 r. sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, Dz.U. L 312, str. 1.
- (⁵) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego stosowanego do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2007 r. — Galderma przeciwko OHIM — Lelas (Nanolat)

(Sprawa T-6/07)

(2007/C 56/64)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Galderma SA (Cham, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat N. Hebeis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Tihomir Lelas

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 25 października 2006 r. wydanej przez Czwartą Izbę Odwoławczą w sprawie R0146/2006-4, w zakresie, w jakim odrzucono w niej sprzeciw odnoszący się do „leków, produktów farmaceutycznych i weterynaryjnych, środków sanitarnych, mydeł, kosmetyków i płynów do pielęgnacji włosów”;
- odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego „NANOLAT” (zgłoszenie nr 003088986) w odniesieniu do wyżej wymienionych towarów;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Tihomir Lelas

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Nanolat” dla towarów z klas 1, 3 i 5 (zgłoszenie nr 3 088 986)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny niemiecki znak towarowy „TANNOLACT” dla towarów z klasy 5

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹) z uwagi na prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odnośnie do występujących w sprawie znaków towarowych.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2007 r. — TORRES przeciwko OHIM — Gala-Salvador Dalí (TG Torre Galatea)

(Sprawa T-8/07)

(2007/C 56/65)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Miguel Torres S.A. (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci Sres. E. Armijo Chávarri, M. A. Baz de San Ceferino i A. Castán Pérez-Gómez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Fundación Gala-Salvador Dalí

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w dniu 24 października 2006 r. przez Drugą Izbę Odwoławczą Urzędu w sprawie R 168/2006-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: FUNDACIÓN GALA-SALVADOR DALÍ

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „TG Torre Galatea” dla towarów z klasy 33 (zgłoszenie nr 2730513)